

ALMANACH LITERACKI

NR 22

rok szkolny

2014/2015

W NUMERZE:

- ✓ WYWIAD Z PANIĄ BEATĄ KRÓL
- ✓ PRACE PLASTYCZNE DZIECI Z KLAS ZEROWYCH
- ✓ 2015- ROKIEM JANA PAWEŁA II I JANA DEUGOSZA

opiekun- Katarzyna Woś

**WYWIAD Z PANIĄ BEATĄ KRÓL
WYCHOWAWCZYNIĄ KLASY 0 B**

- ✓ Pani ulubiona książka z dzieciństwa ?

Najmilej wspominam „Kopciuszka”

- ✓ A z lektur szkolnych?
Z sentymentem wspominam opowieść o pięknej przyjaźni – „Spotkanie nad morzem” Jadwigi Korczakowskiej. Lektura godna polecenia i wciąż bardzo wyruszająca historia.

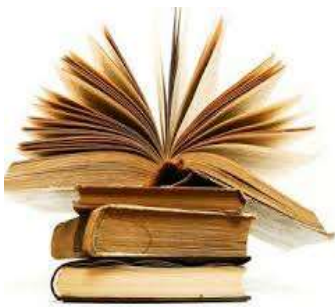
- ✓ Do jakiej książki często Pani wraca?

Często wracam do powieści Marii Dąbrowskiej „Noce i dnie”. Na podstawie książki powstała moim zdaniem świetna ekranizacja. Ta powieść też nigdy się nie znudzi, wciąż ma swoich fanów.

- ✓ Czy książka przegra z komputerem ?

Niektórzy obawiają się tego, ale ja sędzę, że świat techniki przyczynia się do popularyzacji literatury, mamy cyfrowe wersje książek, czytamy je na ekranie monitora, zatem książka nie przegra!

Dziękujemy za wywiad !

Wywiad przeprowadzili- Aleksandra Sieńko i Paweł Stawiński (uczniowie klasy III a)

*Ilustracje do bajek w wykonaniu uczniów klasy 0 6
(głównie do „Jasia i Małgosi”)*

E. Widelską

W. Brzozowską

M. Gorajek

Weronika Tarkowska

Dzieci przy pracy, klasa 0 b

2015 - ROKIEM JANA PAWŁA II ORAZ JANA DŁUGOSZA

Jan Paweł II jest patronem roku 2015. Cenimy Jego zasługi, ale pragniemy poświęcić więcej uwagi innemu ważnemu twórcy- duchownemu, kronikarzowi - wielce zasłużonemu dla polskiej literatury i kultury.

Jan Długosz herbu Wieniawa, bo o nim mowa (ur. 1 grudnia 1415 w Brzeźnicy, zm. 19 maja 1480 w Krakowie) - polski historyk ,kronikarz, twórca nie mającego sobie równych w ówczesnej Europie, duchowny, geograf, dyplomata; wychowawca synów Kazimierza Jagiellończyka. W grudniu 2015 roku minie 600 lat od jego narodzin.

Ojciec, Jan Długosz z Niedzielska, który za zasługi położone w bitwie pod Grunwaldem otrzymał starostwo brzeźnickie, z dwiema żonami miał 12 dzieci, wśród których było 3 Janów. Jan Długosz, który w historii miał zapisać się jako

ojciec polskiej historiografii, początkowo uczył się w szkole parafialnej w Nowym Korczynie, gdzie ojciec był starostą od 1421. Następnie przez trzy lata studiował na Akademii Krakowskiej. Tę uczelnię opuścił nie uzyskując żadnego stopnia naukowego i jako notariusz publiczny trafił na dwór biskupa krakowskiego, Zbigniewa Oleśnickiego. Był jego zaufanym współpracownikiem, sekretarzem i kanclerzem w latach 1433–1455. W 1436 został kanonikiem krakowskim. Po śmierci Oleśnickiego służył królowi Kazimierzowi Jagiellończykowi, a od 1467 roku był wychowawcą synów królewskich: Władysława, Kazimierza, Jana Olbrachta, Aleksandra, Zygmunta i Fryderyka. Uczestnik wielu poselstw zagranicznych: w 1449 do Rzymu, 1467 do Czech, 1469 na Węgry, 1478 do Wyszegradu. W 1471 roku poprowadził Władysława II Jagiellończyka na koronację do Pragi, odmówił jednak wówczas objęcia arcybiskupstwa praskiego. Wysunięty przez Kazimierza Jagiellończyka na stanowisko arcybiskupa lwowskiego, nie doczekał papieskiego zatwierdzenia, które przyszło już po jego śmierci. Zmarł 19 maja 1480 roku w Krakowie. W 1880 roku jego szczątki przeniesiono z katedry wawelskiej do Krypty Zasłużonych na Skalce

Fundator kościołów: św. Bartłomieja w Chotlu Czerwonym, św. Marcina i Małgorzaty w Kłobucku, św. Marii Magdaleny w Szczepanowie, św. Małgorzaty Dziewicy i Męczennicy w Raciborowicach, Najświętszej Marii Panny w Odechowie. Wiąże się z nim także takie budynki jak: Psalteria na Wawelu, Dom Długosza w Wiślicy oraz Dom Długosza w Sandomierzu.

Twórczość

Autor licznych publikacji historycznych, w tym najszynniejszego dzieła *Annales seu cronicae incliti Regni Poloniae* (Roczniki, czyli kroniki sławnego Królestwa Polskiego), obejmującego historię Polski od najdawniejszych czasów do 1480. W skład tego dzieła wchodzi „*Chorographia Regni Poloniae*”, która stanowi unikatowy dokument ówczesnych czasów przedstawiający dokładniejszy obraz ziemi, a zwłaszcza hydrografię ziem polskich, oraz potwierdza zdumiewającą wiedzę i wszechstronność jaką dysponował Jan Długosz, stawiając go na czele jako jednego z najwybitniejszych polskich geografów. Dzieło zawiera również najszynniejsze wzmianki o bogach, jakich czcić mieli dawni Polacy – Lechici (Jan Długosz w omawianej relacji używa tych pojęć zamiennie). Początkowo, poza polemiczną uwagą Macieja z Miechowa relację Jana Długosza przyjmowano bez zastrzeżeń, a w kolejnych wiekach rozwijano często w sposób dowolny, jak stało się to w przypadku twórczości Bronisława Trentowskiego.

Następnie, na przełomie wieków XIX i XX przekaz Długosza poddany został, jak często współcześnie się uważa, zbyt ostrej krytyce w badaniach Aleksandra Brücknera. Stanowisko to, mimo że podane w wątpliwość jako nadmiernie krytyczne już na początku wieku XX przez Karola Potkańskiego i Mikołaja Rudnickiego zdołało znaleźć kontynuatorów w publikacjach takich badaczy jak Henryk Łowmiański czy Stanisław Urbańczyk. Jednak współcześnie, po odrzuceniu hiperkrytycznej postawy Aleksandra Brücknera, relację Jana Długosza coraz częściej uznaje się za wartościową, a na gruncie porównawczym godną dalszych badań. Prof. Włodzimierz Szafranski zauważa nawet, że ustalenia Brücknera trudno uznać za zgodne z metodą naukową, w części wprost określając je mianem pomówień wobec osoby kronikarza Jana Długosza.

Źródło- wikipedia, Encyklopedia PWN

